Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (nionde avdelningen)

den 23 juli 2025*

”Personalmål – ECB:s personal – Lön – Föräldraledighet – Skatt som införts till förmån för unionen – Artikel 7 första stycket i förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 260/68 – Bokstavstolkning, kontextuell tolkning och ändamålstolkning – Skattesats – Skattebetalning”

I mål T-180/24,

DO, företrädd av advokaterna L. Levi och P. Baudoux,

sökande,

mot

Europeiska centralbanken (ECB), företrädd av O. Bubenzer och B. Ehlers, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaten B. Wägenbaur,

svarande,

meddelar

TRIBUNALEN (nionde avdelningen)

sammansatt av ordföranden L. Truchot (referent) samt domarna H. Kanninen och T. Perišin,

justitiesekreterare: handläggaren P. Cullen,

efter den skriftliga delen av förfarandet,

och efter förhandlingen den 29 januari 2025,

följande

Dom

1 Sökanden, DO, har med stöd av artikel 270 FEUF och artikel 50a i stadgan för Europeiska unionens domstol yrkat ogiltigförklaring av beslutet i hans lönebesked för juli 2023 om den skattesats som tillämpats på den lön som han erhållit och Europeiska centralbankens (ECB) fastställande av den skatt som ska betalas för denna månad (nedan kallat det angripna beslutet).

* Rättegångsspråk: engelska.

Bakgrund

2 Sökanden anställdes av ECB från och med den 1 januari 2001. Han arbetar där som revisor och teamledare.

3 I juli 2023, som omfattade 21 arbetsdagar, var han föräldraledig i 11 dagar, i enlighet med artikel 29 i anställningsvillkoren för ECB:s personal, som preciseras närmare i artikel 5.11 i ECB:s personalföreskrifter, och arbetade 10 dagar. Enligt dessa bestämmelser är föräldraledighet för anställda vid ECB inte avlönad.

4 Den 14 juli 2023 delgav ECB sökanden sitt lönebesked för juli 2023, av vilket det framgår att den skattesats som tillämpas på den lön som klaganden uppbar för den månaden är densamma som den som tillämpas när han inte är föräldraledig.

5 Den 25 augusti 2023 gav sökanden med stöd av artikel 41 i anställningsvillkoren för ECB:s personal in ett administrativt överklagande av beslutet i hans lönebesked för juli 2023 angående den skattesats som tillämpades på den erhållna lönen och fastställandet av den skatt som skulle betalas för den månaden. Till stöd för sitt administrativa överklagande gjorde sökanden gällande att enligt artiklarna 3 och 4 i rådets förordning (EEG, Euratom, EKSG) nr 260/68 av den 29 februari 1968 om villkoren för och förfarandet vid skatt till Europeiska gemenskaperna (EGT L 56, 1968, s. 8; svensk specialutgåva, område 1, volym 1, s. 45), i dess lydelse enligt rådets förordning (EG, Euratom) nr 1750/2002 av den 30 september 2002 (EGT L 264, 2002, s. 15) (nedan kallad förordning nr 260/68), borde skatten ha beräknats på grundval av den lön som faktiskt uppburits. Sökanden anser således att eftersom han hade arbetat tio dagar i juli 2023, skulle den skatt som skulle betalas för denna månad beräknas på den lön som han erhöll för dessa tio arbetsdagar och inte genom att tillämpa den skattesats som tillämpades på hans månadslön när han arbetade en hel månad.

6 Genom beslut av den 17 oktober 2023 (nedan kallat beslutet om avslag på det administrativa överklagandet) avslog ECB sökandens administrativa överklagande med motiveringen att enligt artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68 ska den skattesats som används för att fastställa den beskattningsbara utbetalningen av lön som gäller en kortare period än en månad vara densamma som den som gäller för ”motsvarande månadsvisa utbetalning”, det vill säga, enligt ECB, den fiktiva lön som motsvarar en hel arbetsmånad. ECB anser att denna praxis är i linje med Europeiska kommissionens tillvägagångssätt.

7 Den 14 december 2023 gav sökanden med stöd av artikel 41 i anställningsvillkoren för ECB:s personal in ett klagomål mot beslutet att avslå det administrativa överklagandet, vilket avslogs genom beslut av ECB:s ordförande den 5 februari 2024 (nedan kallat beslutet att avslå klagomålet).

Parternas yrkanden

8 Sökanden har yrkat att tribunalen ska

– ogiltigförklara det angripna beslutet,

– i den mån det är nödvändigt, ogiltigförklara beslutet att avslå det administrativa överklagandet och beslutet att avslå klagomålet, och

– förplikta ECB att ersätta rättegångskostnaderna.

9 ECB har yrkat att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

Saken i målet

10 Enligt rättspraxis får yrkanden om ogiltigförklaring som formellt riktas mot ett beslut om avslag på ett klagomål den följden att den rättsakt som är föremål för klagomålet prövas av tribunalen, då yrkandena i sig saknar självständigt innehåll. Detsamma gäller ett administrativt överklagande från en anställd vid ECB (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 september 2021, QB/ECB, T-555/20, ej publicerad, EU:T:2021:552, punkt 29 och där angiven rättspraxis).

11 Eftersom beslutet att avslå det administrativa överklagandet och beslutet att avslå klagomålet i förevarande fall endast bekräftar beslutet i sökandens lönebesked från juli 2023, saknar yrkandena om ogiltigförklaring av dessa beslut självständigt innehåll, och det saknas således anledning att särskilt pröva dessa beslut, även om det vid prövningen av huruvida lönebeskedet är lagenligt med nödvändighet ska tas hänsyn till motiveringen i ovannämnda beslut om avslag på det administrativa överklagandet och klagomålet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 september 2021, QB/ECB, T-555/20, ej publicerad, EU:T:2021:552, punkt 30 och där angiven rättspraxis).

Prövning i sak

12 Den första grunden avser åsidosättande av reglerna för beräkning av skatten i förordning nr 260/68 samt en uppenbart oriktig bedömning. Den andra grunden avser åsidosättande av principen om likabehandling. Den tredje grunden avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

13 Tribunalen kommer först att pröva den tredje grunden och därefter den första och den andra grunden.

Den tredje grunden: Åsidosättande av motiveringsskyldigheten

14 Sökanden har gjort gällande att ECB åsidosatte sin motiveringsskyldighet genom att enbart ange att den hade tillämpat samma metod för beräkning av skatten som den som kommissionen tillämpade, utan att styrka sitt påstående eller lägga fram någon som helst bevisning. Sökanden har dessutom gjort gällande att ECB inte har redogjort för varför den tillämpar samma metod för beräkning av skatten på anställda som tar ut föräldraledighet som på dem som tar obetald ledighet, trots att dessa situationer inte är jämförbara i faktiskt och rättsligt hänseende.

15 ECB har bestritt dessa påståenden.

16 Tribunalen noterar härvidlag att den motiveringsskyldighet som avses i artikel 296 FEUF och som artikel 41.2 c i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna erinrar om utgör en grundläggande unionsrättslig princip som dels syftar till att ge den som berörs av en rättsakt som går denne emot tillräckliga upplysningar för att kunna bedöma om den rättsakt som går denne emot är välgrundad och huruvida det är lämpligt att väcka talan vid tribunalen, dels göra det möjligt för tribunalen att utföra sin prövning. Motiveringsskyldighetens omfattning ska bedömas utifrån de konkreta omständigheterna, särskilt rättsaktens innehåll, arten av de motiv som åberopas och det intresse som den som rättsakten riktas till har att få förklaringar (se dom av den 4 juli 2024, EUIPO/KD, C-5/23 P, EU:C:2024:575, punkt 38 och där angiven rättspraxis, och dom av den 14 december 2022, TM/ECB, T-440/21, ej publicerad, EU:T:2022:800, punkt 34 och där angiven rättspraxis).

17 Det har för övrigt redan slagits fast att administrationen inte är skyldig att motivera lönebeskeden för sina tjänstemän och övriga anställda, eftersom den i dessa lönebesked tillämpar rättsakter med allmän giltighet, utan att ha något utrymme för skönsmässig bedömning i detta avseende. Om, såsom i förevarande fall, tjänstemän eller övriga anställda vid ECB anser att ett eller flera lönebesked går dem emot och beslutar att inge ett administrativt överklagande och därefter ett klagomål, är administrationen emellertid skyldig att motivera sina beslut att avslå överklagandet och klagomålet. Motiveringen av dessa avslagsbeslut ska antas sammanfalla med innehållet i de lönebesked mot vilka det administrativa överklagandet och klagomålet riktades (se, för ett liknande resonemang och analogt, dom av den 18 september 2003, Lebedef m.fl./kommissionen, T-221/02, EU:T:2003:239, punkt 62).

18 I förevarande fall framgår det såväl av beslutet att avslå det administrativa överklagandet som av beslutet att avslå klagomålet att ECB förklarade för sökanden att den hade tolkat artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68 så, att hänvisningen till begreppet ”motsvarande månadsvisa utbetalning” i denna bestämmelse förutsatte att de skattesatser som föreskrivs för varje inkomstklass, såsom de fastställs i artikel 4 i samma förordning, tillämpades på den ”fiktiva” lönen motsvarande en hel arbetsmånad. ECB uppgav även att den skatt som sökanden var skyldig att betala för juli 2023 hade beräknats i proportion till antalet arbetsdagar, genom att samma skattesats tillämpades på hans lön som den som tillämpas på hans normala lön, vilken motsvarar en hel arbetsmånad.

19 Mot bakgrund av det ovan anförda konstaterar tribunalen att det av motiveringen i besluten att avslå det administrativa överklagandet och beslutet att avslå klagomålet klart och tydligt framgår vilken metod för beräkning av skatten som ECB har tillämpat och hur denna institution har resonerat. Sökanden har således haft möjlighet att förstå innebörden av den åtgärd som vidtagits mot honom, och unionsdomstolen kan pröva lagenligheten av dessa beslut.

20 Det ska tilläggas att motiveringen inte behöver vara uttömmande och ska anses tillräcklig när den redovisar de faktiska omständigheterna och de rättsliga överväganden av väsentlig betydelse i beslutets systematik (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 december 2017, CJ/ECDC, T-692/16, ej publicerad, EU:T:2017:894, punkt 116 och där angiven rättspraxis). Administrationen är således inte skyldig att ta ställning till alla argument som anförs inför den (se, för ett liknande resonemang, dom av den 11 januari 2007, Technische Glaswerke Ilmenau/kommissionen, C-404/04 P, ej publicerad, EU:C:2007:6, punkt 30).

21 Sökandens argument att ECB inte i tillräcklig utsträckning har styrkt skälet att den tillämpade samma metod för beräkning av skatten som den som kommissionen tillämpade eller för att inte ha förklarat varför den tillämpade samma metod för beräkning av skatten på anställda som tar ut

föräldraledighet som på dem som tar obetald ledighet (se punkt 14 ovan) kan följaktligen inte påverka slutsatsen i punkt 19 ovan, eftersom ECB inte hade någon skyldighet att svara på alla sökandens argument.

22 Härav följer att talan inte kan vinna bifall på den tredje grunden, avseende bristande motivering av det angripna beslutet.

Den första grunden: Åsidosättande av reglerna för beräkning av skatten i förordning nr 260/68 och en uppenbart oriktig bedömning

23 Sökanden har för det första gjort gällande att enligt artiklarna 3 och 4 i förordning nr 260/68 ska den skatt som unionens tjänstemän och övriga anställda ska betala beräknas på grundval av den erhållna lönen. Till stöd för sina påståenden har sökanden bland annat åberopat den rättspraxis som följer av domen av den 21 oktober 2009, Ramaekers-Jørgensen/kommissionen (F-74/08, EU:F:2009:142). Sökanden preciserar att unionsdomstolen aldrig uttryckligen har uttalat sig i denna fråga. Han har tillagt att begreppet ”motsvarande månadsvisa utbetalning” i artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68 inte har definierats exakt och att ECB:s tolkning av detta begrepp i det angripna beslutet inte är självklar. Han har i detta avseende gjort gällande att om det råder tvivel om tolkningen av en skattebestämmelse, ska den tolkning som är mest förmånlig för den skattskyldige godtas.

24 Sökanden har vidare anfört att i motsats till vad ECB har hävdat i besluten om avslag på det administrativa överklagandet och klagomålet, är den metod som ECB tillämpade inte densamma som den som kommissionen tillämpade, trots att unionens myndigheter enligt artikel 10 i förordning nr 260/68 är skyldiga att samråda för att säkerställa en enhetlig tillämpning av bestämmelserna i nämnda förordning. Sökanden har illustrerat detta påstående med en beräkning, utförd med hjälp av ett ekonomiskt beräkningsverktyg som ställts till förfogande för kommissionens personal, som visar att denna institution, i en situation som är jämförbar med sökandens, beräknar den skatt som ska betalas på grundval av den lön som den berörda tjänstemannen eller anställde faktiskt uppbär. Han har även anfört att ECB, i ett personalmeddelande som publicerades på institutionens intranät den 19 januari 2024, medgav att metoden för att beräkna den proportionella skatten för de månader som inte var helt arbetad var ofullständig.

25 Sökanden har slutligen gjort gällande att ECB felaktigt har tillämpat samma metod för att beräkna den skatt som ska betalas av en tjänsteman eller annan anställd vid föräldraledighet eller obetald ledighet, trots att dessa två former av ledighet inte kan likställas. Enligt sökanden har nämligen en anställd som har rätt till obetald ledighet rätt att utöva kompletterande avlönad verksamhet under denna ledighet, medan så inte är fallet med en anställd som är föräldraledig.

26 ECB har bestritt detta argument.

27 Tribunalen noterar inledningsvis att sökanden genom den första grunden, även om den formellt avser åsidosättande av reglerna för beräkning av skatten i förordning nr 260/68 och en uppenbart oriktig bedömning, i själva verket har kritiserat ECB för felaktig rättstillämpning. Genom den första grunden har sökanden nämligen gjort gällande att ECB:s tolkning av artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68 är felaktig. Om så är fallet ska slutsatsen dras att ECB har gjort en felaktig rättstillämpning vid tolkningen av denna bestämmelse, vilket sökanden för övrigt också medgav vid förhandlingen som svar på en fråga från tribunalen.

28 Det ska också noteras att sökandens argument om att ECB felaktigt tillämpade samma metod för att beräkna den skatt som en tjänsteman eller övrig anställd ska betala vid föräldraledighet eller obetald tjänstledighet, då dessa två former av ledighet inte kan likställas (se punkt 25 ovan), flyter samman med argumenten avseende den andra grunden, om åsidosättande av likabehandlingsprincipen, vilken ska prövas senare, efter prövningen av den första grunden.

29 Vad gäller domen av den 21 oktober 2009, Ramaekers-Jørgensen/kommissionen (F-74/08, EU:F:2009:142), som sökanden åberopat till stöd för sitt påstående att den skatt som unionens tjänstemän och övriga anställda ska betala alltid ska beräknas utifrån den lön som uppbärs (se punkt 23 ovan), noterar tribunalen, i likhet med ECB, att den situationen i fråga i det målet skiljer sig från den i förevarande mål. Den fråga som ställdes i det målet handlade om fastställande av beskattningsunderlaget vid beräkningen av den skatt som skulle betalas, i den särskilda situationen att en sökande till följd av sin makes bortgång kumulerade sin lön med en efterlevandepension, vilken på grund av nämnda sammanläggning beskattades hårdare än om den hade beskattats separat. I det målet fann personaldomstolen att beskattningsunderlaget under sådana omständigheter bestod av det belopp som motsvarade summan av tjänstemannens eller den anställdes lön och den efterlevandepension som betalades ut varje månad (dom av den 21 oktober 2009, Ramaekers-Jørgensen/kommissionen, F-74/08, EU:F:2009:142, punkterna 48–54). Den fråga som har ställts i förevarande mål är emellertid fastställandet av den skattesats som ska tillämpas på de belopp som unionen betalar ut till en av sina tjänstemän eller övriga anställda när dessa belopp hänför sig till en arbetsperiod kortare än en månad. Den avser inte fastställandet av beskattningsunderlaget.

30 Vad gäller sökandens slutsatser om att hänvisa till ett ekonomiskt beräkningsverktyg som ställts till förfogande för kommissionens personal (se punkt 24 ovan), ska det noteras att oaktat frågan om bevisvärdet av ett sådant verktyg, grundar sig sökandens beräkning på det felaktiga antagandet att lönen för en arbetsperiod kortare än en månad kan likställas med den fulla månadslönen för en tjänsteman eller övrig anställd som utför sina arbetsuppgifter på deltid. För att styrka sin sifferuppgift har sökanden nämligen jämfört situationen för en tjänsteman i lönegrad AD 10, löneklass 4, som uppbär full månadslön, med situationen för en tjänsteman i samma lönegrad och löneklass, som utövar sin normala verksamhet på deltid, motsvarande 50 procent av en heltid, under samma månatliga period. I dessa båda situationer är den lön som en tjänsteman i lönegrad AD 10 löneklass 4 erhåller en full månadslön, även om den i ett av dessa två fall utbetalas för deltidsarbete, och inte en lön som betalas ut för en arbetsperiod kortare än en månad, såsom avses i artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68.

31 Efter dessa inledande anmärkningar konstaterar domstolen att prövningen av den fråga som ställts genom den första grunden, avseende fastställandet av den skattesats som ska tillämpas på belopp som unionen utbetalar till en av sina tjänstemän eller anställda när dessa belopp hänför sig till en arbetsperiod kortare än en månad, kräver en tolkning av artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68. Denna är parterna oense om.

32 I detta sammanhang ska det erinras om att enligt fast rättspraxis ska vid tolkningen av en unionsbestämmelse inte bara lydelsen beaktas, utan också sammanhanget och de mål som eftersträvas med de föreskrifter som bestämmelsen ingår i (se, dom av den 21 december 2023, G.K. m.fl. (Europeiska åklagarmyndigheten), C-281/22, EU:C:2023:1018, punkt 46 och där angiven rättspraxis).

33 Vad gäller lydelsen av artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68 erinrar domstolen om att den har följande lydelse:

”Om den beskattningsbara utbetalningen gäller en kortare period än en månad skall den skattesats användas som gäller för motsvarande månadsvisa utbetalning.”

34 Den bestämmelsen gör således skattesatsen för en ”beskattningsbar utbetalning” som avser en period av arbete kortare än en månad beroende av den skattesats som är tillämplig på ”motsvarande månadsvisa utbetalning”.

35 Det ska i detta hänseende påpekas att innebörden och räckvidden av begreppet ”beskattningsbar utbetalning” kan fastställas med beaktande av artikel 3 i förordning nr 260/68. Det följer av sistnämnda bestämmelse att alla former av löner och arvoden som unionen utbetalar till sina tjänstemän och övriga anställda är skattepliktiga och således kan anses utgöra en ”beskattningsbar utbetalning” i den mening som avses i artikel 7 första stycket i samma förordning. Detta utgör ett beskattningsunderlag för vilket det dels utesluts olika belopp och ersättningar som utgör kompensation för utgifter som uppkommit på grund av deras arbetsuppgifter, dels görs avdrag för olika förmåner och tillägg av familjemässig eller social karaktär, på vilka ett eller flera avdrag tillämpas, beroende på den berörda tjänstemannens eller den anställdes situation.

36 Begreppet ”motsvarande månadsvisa utbetalning” definieras däremot inte i förordning nr 260/68.

37 Detta begrepp kan emellertid, i den mån det hänför sig till en betalning som både betecknas som ”månadsvis” och ”motsvarande”, inte tolkas så, att det avser en skattepliktig betalning som inte är av månadsvis karaktär. Artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68 ska följaktligen enligt sin lydelse tolkas så, att när en anställd uppbär lön som motsvarar en period kortare än en månad, ska den skattesats som är tillämplig på denna dellön beräknas på grundval av den månadslön som är hänförlig till en hel arbetsmånad.

38 Det ska prövas huruvida denna tolkning av artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68, som följer av bestämmelsens ordalydelse, bekräftas av en kontextuell tolkning och en ändamålstolkning.

39 Vad för det första gäller det sammanhang som artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68 ingår i, ska det särskilt påpekas att artiklarna 3–7 och 13 i förordning nr 260/68 fastställer regler för beskattningsunderlaget och betalning av skatten. Artikel 3.1 i denna förordning föreskriver att skatten ska betalas varje månad. Artikel 3 jämte artikel 13 i förordningen definierar de huvudsakliga beståndsdelarna i beskattningsunderlaget. Artiklarna 4–6 i samma förordning fastställer hur skatten ska beräknas. Artikel 4 fastställer bland annat en progressiv skattesats på mellan 8 och 45 procent per inkomstskikt. Artikel 5 anger dessutom hur vissa av dessa inkomster ska beräknas vid beräkningen av beskattningsunderlaget, medan artikel 6 föreskriver vissa undantag från artiklarna 3 och 4 vid fastställandet av skattesatsen för vissa inkomster.

40 Artikel 7 i förordning nr 260/68 anger därefter vissa metoder för att fastställa skattesatsen när den betalning som görs till den skattskyldige hänför sig till en annan arbetsperiod än en månad. Artikel 7 första stycket reglerar en utbetalning som avser en arbetsperiod som kortare än en månad. Andra stycket i samma artikel reglerar en utbetalning som avser en längre arbetsperiod än en månad. Tredje stycket i denna artikel behandlar korrigeringsutbetalningar som inte hänför sig till den månad under vilken de betalas ut.

41 I artikel 7 i förordning nr 260/68 hänvisas således till en period på en månad bland annat för att skilja mellan perioder som antingen är kortare eller längre. Med hänsyn till att skatten enligt artikel 3 i denna förordning ska betalas varje månad på grundval av den lön som unionen betalar ut till varje beskattningsbar person för en arbetsperiod på en månad, avviker de regler för fastställande av skattesatsen som föreskrivs i artikel 7 i nämnda förordning från dem som följer av artiklarna 3 och 4 i samma förordning och som är tillämpliga när en betalning görs till en beskattningsbar person för en arbetsperiod av denna längd.

42 Det ska dessutom påpekas att artikel 7 andra stycket i förordning nr 260/68 föreskriver att ”[o]m den beskattningsbara utbetalningen gäller en längre period än en månad skall skatten beräknas som om denna utbetalning hade varit jämnt fördelad över de månader den hänför sig till”.

43 Det följer av den bestämmelsen att för det fall den beskattningsbara betalningen avser en period som överstiger en månad, ska denna betalning, vid fastställandet av den skatt som ska betalas, anses ha fördelats normalt under de månader som den hänför sig till. En ersättning som undantagsvis betalas ut för en sådan period ska således beskattas med samma skattesats som den som tillämpas på den lön som en skattskyldig person uppbär för en hel månads arbete.

44 Detsamma måste gälla för den ersättning som betalas ut under en period kortare än en månad.

45 Det sammanhang som artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68 ingår i stöder således den tolkning av denna bestämmelse som följer av dess lydelse, vilken beskrivs i punkt 37 ovan.

46 Vad för det andra gäller de mål som eftersträvas med de föreskrifter som nämnda bestämmelse ingår i, framgår det av ingressen till förordning nr 260/68 att förordningen bland annat syftar till att fastställa villkoren för hur unionens tjänstemän och övriga anställda ska beskattas för löner och arvoden som införts genom artikel 13 i protokollet om immunitet och privilegier.

47 Även om syftena med artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68 inte klart kan identifieras vid en läsning av denna bestämmelse eller denna förordning, ska det understrykas att en tolkning av denna bestämmelse som innebär att metoden för att beräkna skatten enligt artiklarna 3 och 4 i samma förordning tillämpas på en lön som hänför sig till en period som är kortare än en månad skulle frånta nämnda bestämmelse all ändamålsenlig verkan, eftersom den skulle innebära att en ersättning som hänför sig till en period kortare än en månad tillämpades. Tillämpningen av den skattesats som fastställs i artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68 är emellertid beroende av samma metoder för beräkning av skatten, inbegripet skattesatsen, som de som föreskrivs i artiklarna 3 och 4 i förordning nr 260/68.

48 Tribunalen anser således att en teleologisk tolkning av artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68 även stöder slutsatsen i punkt 37 ovan.

49 Av det ovan anförda följer att artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68 ska tolkas så, att vid utbetalning av lön som hänför sig till en arbetsperiod kortare än en månad, ska den skattesats som tillämpas på den inkomst som tjänstemannen eller den anställde uppbär när denne har arbetat en hel månad tillämpas på det aktuella beloppet. När en tjänsteman eller anställd erhåller lön som hänför sig till en arbetsperiod kortare än en månad, beräknas skatten således dels med tillämpning av samma skattesats som skulle ha tillämpats om tjänstemannen eller den anställde hade arbetat en hel månad, dels proportionellt i förhållande till de dagar som faktiskt arbetades.

50 ECB gjorde därmed inte en felaktig rättstillämpning när den antog det angripna beslutet med stöd av artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68, såsom denna artikel ska tolkas i enlighet med de skäl som anges i punkterna 33–48 ovan. Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

Den andra grunden: Åsidosättande av principen om likabehandling

51 Sökanden har kritiserat ECB för att vid beräkningen av skatten inte göra någon skillnad mellan två situationer som han anser vara olika, vilket strider mot principen om likabehandling. Han har i detta avseende angett att ECB felaktigt använder samma metod för att beräkna skatten när en tjänsteman eller anställd tar ut föräldraledighet som när han tar en annan typ av obetald ledighet, trots att dessa två former av ledighet enligt honom inte kan likställas. Till stöd för sitt påstående har sökanden väsentligen gjort gällande att en anställd som har en annan obetald ledighet än föräldraledighet har rätt att utöva kompletterande avlönad verksamhet under denna ledighet, medan så inte är fallet för en anställd som är föräldraledig och att en sådan skillnad i ekonomiskt hänseende borde påverka beräkningen av den skatt som ska betalas.

52 ECB har tillbakavisat dessa påståenden.

53 Domstolen erinrar inledningsvis om att principen om likabehandling, såsom den stadfästs i artikel 20 i stadgan, utgör en allmän unionsrättslig princip som innebär att lika situationer inte får behandlas olika och att olika situationer inte får behandlas lika, såvida det inte finns sakliga skäl för en sådan behandling. En skillnad i behandling är motiverad då den är grundad på ett objektivt och skäligt kriterium, det vill säga då den hänger samman med ett laga ändamål som eftersträvas med den aktuella lagstiftningen, och skillnaden står i proportion till det mål som eftersträvas genom behandlingen i fråga (se dom av den 30 november 2023, MG/EIB, C-173/22 P, EU:C:2023:932, punkt 45 och där angiven rättspraxis).

54 Enligt fast rättspraxis är en förutsättning för att likabehandlingsprincipen ska anses ha åsidosatts på grund av åtskillnad i behandlingen att de aktuella situationerna är jämförbara med hänsyn till samtliga omständigheter som kännetecknar dem. De omständigheter som särskiljer olika situationer och deras jämförbarhet ska bestämmas och bedömas mot bakgrund av, bland annat, föremålet för och syftet med bestämmelserna i fråga, varvid principerna och målsättningarna för det område rättsakten härrör från måste beaktas (dom av den 30 november 2023, MG/EIB, C-173/22 P, EU:C:2023:932, punkt 46 och där angiven rättspraxis).

55 I förevarande fall kan det konstateras att situationen för en anställd som är föräldraledig enligt artikel 29 i anställningsvillkoren för ECB:s personal, såsom denna preciseras i artikel 5.11 i ECB:s personalföreskrifter, med avseende på den lön som erhålls, kan likställas med situationen för en anställd som har rätt till en annan form av obetald ledighet, såsom föreskrivs i artikel 30 i anställningsvillkoren och preciseras i artikel 5.12 i personalföreskrifterna. Oberoende av den rättsliga grunden för den aktuella ledigheten, oavsett om det rör sig om artikel 29 eller artikel 30 i anställningsvillkoren för ECB:s personal, kallas denna ledighet nämligen ”obetald”, det vill säga att den innebär att den berörda anställda i båda fallen och under denna ledighetsperiod inte erhåller någon lön från ECB som är knuten till utövandet av hans eller hennes yrkesverksamhet. Det finns inte heller något som hindrar att föräldraledighet och annan obetald ledighet inom ECB beviljas för en kortare period än en månad eller börjar löpa under en månad, vilket innebär att den personal som berörs av en sådan ledighet i båda fallen kan erhålla lön för en period kortare än en månad.

56 Sökanden kan följaktligen inte med framgång göra gällande att föräldraledighet och de andra former av obetald ledighet som föreskrivs i anställningsvillkoren för ECB:s personal inte kan likställas med varandra, vilket innebär att han inte med framgång kan göra gällande att principen om likabehandling har åsidosatts genom att ECB tillämpar artikel 7 första stycket i förordning nr 260/68 på samma sätt vid föräldraledighet eller ledighet utan lön som beviljas för en kortare period än en månad eller som börjar under en månad och som ger rätt till lön för en period kortare än en månad.

57 Denna slutsats påverkas inte av sökandens påstående att en anställd vid ECB som har en annan obetald ledighet än föräldraledighet har rätt att utöva kompletterande avlönad verksamhet under denna ledighet, medan så inte är fallet med en anställd vid ECB som är föräldraledig, och att deras situationer därför inte kan likställas. Möjligheten för vissa anställda som åtnjuter annan obetald ledighet än föräldraledighet att utöva en yrkesverksamhet vid sidan om saknar nämligen betydelse för deras ekonomiska situation i förhållande till ECB, eftersom utbetalningen av deras lön avbryts, precis som för de anställda som är föräldralediga.

58 Talan kan således inte vinna bifall såvitt avser den andra grunden, avseende åsidosättande av principen om likabehandling. Talan ska därmed ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

59 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. ECB har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet, ska yrkandet bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (nionde avdelningen)

följande:

1) Talan ogillas.

2) DO ska ersätta rättegångskostnaderna.

Truchot Kanninen Perišin

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 23 juli 2025.

Underskrifter